

ватъ* — — Къмъ жена си. Знаешъ ли Мара, до като четѣхъ писмото на професора си, какво ми мина прѣзъ главата:— азъ замислихъ нова работа. Веднага ми се замѣркаха въ въображението: Тъмна нощъ — — Широка крайморска равнина — — И тамъ до дъното на шемитни скали, открити като свинксъ въ мълчеливитѣ води, се възправила, тълпа съ изпити лица, одрипани — очакватъ зората ! Въ тоя кромейши мракъ, въ тия скали и тая тълпа, случайно озарена отъ близкия маякъ, стори ми се, че ще символизирамъ нѣщо — — Махва ржка. Е-е-х-х ! Какво откровение — и всичко като че се попари —

М а р а. — Борьо, защо тъй скоро да губи човѣкъ вѣра ? — Защо да се отчайваме, както ти стори ?

Б о р ъ о. — Прѣсича я. Когато загасва всѣка вѣра въ гърдитѣ ! Когато усѣщамъ пустошъ. глухота въ душата — какво мога азъ ! Мара, кажи ми, защо азъ пропадамъ !

М а р а. — Това не е пропаданіе ! Това е една врѣменна неслука. Но ти ще оздравѣешъ, ще добиешъ сили — и пакъ ще творишъ. У тебе има мощъ, у тебе има талантъ. Нѣщо повече, онова, което стана сега съ тебе показва, че ти можешъ за амбицията си да сторишъ самопожертвование. А оня, който може да се самопожертвува, може да възкрѣсне. Той е несъмнена дарба !

Б о р ъ о. — Скача, хваща ѝ ржката. Ти говоришъ като спасителъ ! Мара, говори ми, говори ми всѣ тъй, даю душата ми се възземе, дано почувствувамъ сила на духа.

М а р а. — Убѣдително. Да, Борьо, вѣрвай, че когато единъ знаменитъ професоръ е далъ такава оцѣнка на твоитѣ школнишки работи; когато толкова жури съ именитостъ, сж прицѣнили творбитѣ ти, то не може да бжде случайно. И на тѣхната дума ти трѣбва да дадешъ по голѣма трайностъ и вѣщица, отъ колкото недомислицитѣ на единъ недорасълъ критикъ, който пише подлистници въ единъ ежедневенъ вѣстникъ, гдѣто най често се подвизаватъ само гамени на перото !

Б о р ъ о. ———— Добра и умна Мара !

Мълчание.